

Intro

“เมื่อไหร่...พูดว่าอะไรนะ”

ผมพยายามสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ หายใจออกยาว ๆ เพื่อสงบสติอารมณ์ของตัวเอง พร้อมท่องพุทโธ ัมโม สังโฆ ในใจอีกสามรอบ

“ได้ยินไม่ผิดหรอก พวกเราลงความเห็นกันว่าจะไล่ดินออกจากทีม” ผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าผมเอ่ยเสียงเรียบ ใบหน้าปราศจากความรู้สึกผิด

ครั้งแรกที่ได้ยินคำว่า ‘ไล่ออกจากทีม’ ผมรู้สึกเสียใจมาก แต่รูปที่สองผมรู้สึกโกรธ โกรธจนควันแทบออกหู

“ทำไมล่ะ!!!” ผมตะคอกถามคนที่ได้ชื่อว่ากับตัน ใจจริงอยากโดดเข้าไปกระชากคอเสื้อแล้วต่อยสักหมัด คิดแค่ว่าผมตัวกะเบียดเดียว ชื่นทำอะไรบู่มบ่ามคงจบที่ลงไปนอนอยู่ใต้ดินของมันแทน

“มึงโตแล้ว ไม่น่ารักแล้ว อ่านจากคอมเมนต์ก็รู้ว่าจะรู้ตัวนะว่า กระแสตัวเองแผ่วลงขนาดไหน แถมลูกทีมบางคนยังมีปัญหากันเอง เพราะแย่งกันจีบมึงอีก ทุกอย่างมันเกิดจากมึง ใต้ดิน มึงก็ต้องออกไป ไม่เห็นมีอะไรน่าตกใจ เคยพูดเองนี่ว่าทำทุกอย่างได้เพื่อทีม นี่ ใจ ทำเพื่อทีมเป็นครั้งสุดท้ายด้วยการ ออก-ไป-ซะ!”

กับตันแน่นๆ ย้ำๆ ตรงสามคำสุดท้าย เล่นเอาผมหน้าสั่น
โกรธมาก ผิดหวังมาก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะอำนาจอยู่ในมือของกับตัน

เหตุผลในการไล่ผมออกเป็นอะไรที่ย้อนแย้งมาก มันบอกว่า กระแสผมตกเพราะผมไม่น่ารักแล้ว แต่เลือกพูดต่อว่าเพื่อนในทีมคนอื่นแย่งกันจีบผม ไม่น่ารัก=แย่งกันจีบ? คือถูกต้องแปลไทยเป็นไทยอีกทีมัยยังไ

พวกเราคือทีมนักกีฬา E-sports ที่ดังและมีรายรับสูงที่สุดในไทยตอนนี้ครับ

แต่จุดเริ่มต้นจริง ๆ มันมาจากการที่ผมกับผู้ชายตรงหน้านี้ร่วมมือเปิดแซนแนลในยูทูปแคสต์เกมกัน เมื่อสี่ปีที่แล้ว...ตอนที่ผมอายุ 14 เราเจอกันในเกมเกมหนึ่ง เขาชวนผมมาร่วมงาน โดยเขามีหน้าที่เล่นเกม ส่วนผมมีหน้าที่น่ารัก

ใช่แล้ว เขาให้ผมแต่งคอสเพลส (ชุดผู้หญิง) ในบางคลิปเพื่อเรียกยอดวิว แต่พอเราเริ่มดังเขาก็เปลี่ยนแนว เขารวมทีมอีสปอร์ตกับเกมเมอร์ชื่อดังคนอื่น แรกๆ ผมก็ได้เป็นไ้ดังในทีม แต่พอทีมเริ่มไปได้ดีก็อย่างที่เห็น โดนเจตหัวออกจากบ้านทรายทองที่ผมเป็นคนลงเสาเข็มมากับมือใจไ้ไ้

“เห็นแก่ที่ร่วมงานกันมานาน ดินจะได้เงินชดเชยก่อนสุดท้าย

จากทีม”

“...” ก็บาทททททท ตอบบบบบ!!!

ผมหูฟังทันที เดือนนี้มีสปอนเซอร์เข้ามาเยอะมาก ยอดวิว ยอดซับในยูทูปก็พุ่งกระฉูดตูบาน ยังไงค่าชดเชยที่สมน้ำสมเนื้อ ก็ต้องไม่ต่ำกว่าห้าหมื่นแน่ๆ

“ห้าพัน”

...

... ..

วือทเดอะฟัคคค!?

งานนี้ไม่ผมก็มันอะ ต้องลงไปหยอดน้ำเกลือในรพ.

ด้วยความโกรธถึงขีดสุด ผมผลุนผลันเข้าไปต่อยไ้กับต้นจน หน้าหัน แต่ยิ้มเยาะอยู่ได้ไม่นานมันก็สวนกลับมา ด้วยขนาดตัวที่ต่างกัน ผลนะเหรออ ผมก็กลิ้งหลุนๆ เป็นหมี่แพนด้าคลุกฝุ่นนะสิ น้ำตาจะไหล อย่างเจ็บ!

คนอะไรหมัดหนักฉิบหาย นี่เป็นเด็กติดเกมเหมือนกันจริงปะ เนี่ย เอาเวลาที่ไหนไปออกกำลังกายอะ ฮรีก! ที่ผมต่อยมันได้แค่ แผลถลอก แต่มันต่อยผมจนเลือดกบปากเลยอะ ผมยกมือขึ้นกุม ปากตัวเอง เจ็บจนน้ำตาแทบร่วง แต่ตอนนี้ต้องรักษาฟอร์มไว้ก่อน เลยได้แต่เช็ดหน้าขึ้นอย่างวางมาด

“หิ! แล้วเราจะได้เห็นดิกัน!!!” แค่อายากจะหนีออกจากจุดนี้ เท่านั้นแหละ แต่ศักดิ์ศรีมันค่าค่อ จะให้วิ่งร้องไห้หางจุตูดก็ไม่ใช่ว่า คนเรามันต้องรักษาชั้นเชิง ก่อนจะไปขูขอเช็ดหน้าใส่มีงสักทีเหอะ

“หิ...” ไอ้คนชั่วมันหัวเราะขึ้นจุก สายตานี้บอกชัดมากว่า กำลังเวทนาไอ้เด็กตินคนนี้นี่มากจนผมอยากจะชกหน้าสันตินๆ ของ

มันอีกสักหมัด โชคดีที่ดึงสติกลับมาทัน ไม่งั้นคราวนี้ผมได้พันร่วง
แหง

“ฮึ๊ๆๆๆๆๆๆ” ผมเดินกระแทกเท้าออกจากตึก
พาณิชย์อันเป็นสถานที่ชุมหัวของทีมเมท อารมณ์โกรธเกรี้ยวรอกการ
ระบาย เจอใบไม้ร่วงอยู่บนพื้นก็เตะใบไม้ เจอหินก็เตะหิน

“ไอ้ยยย เจ็บ!” ไอ้ดิน ทำไมมึงโง่ มึงใส่รองเท้าเตะอยู่ สะเหล่อ
ไปเตะหิน เล็บก็แหกนะสิ

หน้าก็เจ็บ เท้าก็เจ็บ วันนี้เป็นวันที่ผมโชคร้ายที่สุดในชีวิตก็ว่าได้
อายุยังไม่ทัน 18 ปีก็ชวยเหมือนเข้าสู่วัยเบญจเพศ เห็นทีผมคง
ต้องไปทำบุญสะเดาะเคราะห์...ไม่สิ ผมต้องทำบุญโลงศพให้ไอ้
กัปตันคนเห็นแก่ตัว ขอแค่ไม่มีไอ้กัปตันบ้านั้น ผมก็ไม่ต้องมาเจอ
เรื่องผีๆ แบบนี้แล้ว!

แค่น! แค่น!! แค่น!!! แค่น!!!!

แค่นนี้ต้องชำระ!!!!!!

ผมจำได้ว่าตึกแถวอีกฟากหนึ่งมีร้านเกมอยู่ คิดได้ดังนั้น
รอยยิ้มร้ายกาจก็ผุดขึ้นตรงมุมปากที่มีเลือดเประอะเปื้อน คงเป็นภาพ
ที่ชวนหวาดผวามากน้อยสำหรับผู้พบเห็น ลุงชายห่วยที่เดินผ่านมา
ถึงกับมองหน้าผมแบบหวาดๆ

หึๆๆ หึๆๆ

“ขอเช่าหอกชั่วคราวครับ” ผมมีธุระหลายอย่างที่ต้องกำจัด...เฮ้ย!
จัดการ ผมจึงเอ่ยขอซื้อชั่วคราวไปค่อนข้างเยอะ

คนในร้านทุกคนหันมองผมแบบ เอ๊ะๆ! นั่นมันน้องดินดินคน
ดังนี่หว่า แต่ผมก็ทำเป็นไม่สนใจและเลือกที่นั่งตรงมุมในสุดเพื่อไม่

ให้ใครมารบกวน ความจริงผมไม่ใช่เซเล็บขนาดเดินไปไหนก็มีคนเข้ามาขอถ่ายรูปหรอก ผมดั่งแคในหมู่คอเกมเท่านั้น และที่นี่คือร้านเกมไง ไม่มีใครไม่รู้จักดินดินแห่งทีม THE RIPPER ลูกค้าในร้านหลายคนจึงเดินเข้ามามุงๆ รอบโต๊ะคอมพิวเตอร์ของผมเพราะคิดว่าผมจะเวิร์สเต็ปเทพเล่นเกม

แต่สิ่งที่ผมจะทำนั้นให้ใครเห็นไม่ได้ เพราะมันคือการแก้แค้นเปื่องตัน! ซึ่งต้องรอให้ไทยมุงสลายไปก่อน

ผมพยายามทำตัวน่าเบื่อโดยการเปิดนู่นเปิดนี่ สักพักไทยมุงก็สลายไปจริง ๆ เสียเวลาไปหลายนาทีกว่าจะได้ทำในสิ่งที่ต้องการ นั่นก็คือ.....!!

ลบแอดเคนดัญญูของทีมครับ

ผมนี่แหละแอดมิน ไอ้โง่! มึงเป็นศัตรูผิดคนแล้ว ฟอลโลเวอร์ที่มึงสั่งสมมาหลายล้านคนจงกลายเป็นศูนย์ไปซะ!

ผมเลื่อนเมาส์ไปจ่อตรงปุ่มลบ จากนั้นก็...คลิก!

อ๊า! เป็นเสียงกดเมาส์ที่ไพเราะที่สุดในชีวิต

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ! คึก ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ!!!” คนในร้านหันมาให้ความสนใจอีกครั้ง คราวนี้พวกเขาไม่ได้ตื่นเต้นเหมือนเจอดารา แต่พวกเขาตกใจเพราะคิดว่าเจอบกบ๊อ อยู่ดี ๆ ก็หัวเราะด้วยน้ำเสียงชั่วร้ายยาว ๆ รว ๆ ไม่เรียกว่าบ้าแล้วจะให้เรียกว่าอะไร

แล้วไงอะ ต้องแคร่เหรอ หึส!

ผมกดปิดหน้ายูทูปและเข้าเกมเพื่อปั่นเลเวลไอดีรองของตัวเองไปตามกิจวัตร

อีกสักพักไอ้กัปตันกับทีมเมทเห็นแก่ตัวของมันจะต้องแห่กันมาที่นี่

ไอ้กับตันเรียนเอกคอมพิวเตอร์ ฉะนั้นมันสามารถตามรอย IP address หาที่อยู่ผมได้ไม่ยาก แถมผมยังนั่งอยู่แทบจะตึกข้างๆ กับมัน ไกลยิ่งกว่าเดินไปเซเว่นปากซอย แล้วพอพวกมันกรูกันเข้ามาไวววาย เหล่าเกมเมอร์ในร้านนี้ก็จะป่วนปากสำคัญว่า ดินดินคนน่ารักถูกไล่ออกจากทีมอย่างไม่ยุติธรรม!

ได้ทั้งแก้แค้น ได้ทั้งคะแนนสงสาร

“คิกๆๆๆๆ” ฉลาดมากดินดิน นายฉลาดจริงๆ

“เป็นอะไร”

กิก!

การหัวเราะของผมถูกขัดจังหวะโดยใครบางคนที่เพิ่งเข้ามาใช้คอมพิวเตอร์เครื่องข้างๆ ผม ผมหวัดสายตามองทันทีเพราะคิดว่าเป็นอดีตทีมเมท แต่ปรากฏว่าไม่ใช่ครับ ผู้ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ ผมเป็นใครก็ไม่รู้ พอเห็นว่ามีชื่อคนรู้จัก ผมเลยเลิกสนใจ เขาเองก็นั่งเปิดเกมของตัวเองเงียบๆ

อืม ไอ้หมอนี่รสนิยมดีส์ต์มาก มันเล่นเกมเซิร์ฟเวอร์จีนครับ ขอบอกเลยว่าไอ้เกมนี้ของไทยของเกาหลีก็มี แต่ผู้ชายข้างๆ ผมมันเปิดเซิร์ฟจีนแผ่นดินใหญ่ขึ้นมา แถมยังเปิดไมโครโฟนคุยภาษาจีนกับคู่แข่งอีก โอ้โฮ! อวดภูมิว่าพูดภาษาจีนได้ว่ำนั่น

ผมเริ่มสนใจในความดีส์ต์ของคนข้างๆ จนลืมความแค้นไปชั่วขณะ

ปกติไม่ค่อยมีคนไทยเล่นเกมเซิร์ฟจีนหรอกครับ เนื่องจากประเทศนี้เขามีระบบกันไม่ให้ชาวเน็ตของประเทศอื่นเข้าไปยุ่งกับเน็ตเวิร์กภายในประเทศของเขา การจะเข้าไปส่องเว่ยป้อหรือหน้าเว็บของประเทศจีนเราต้องเปิด VPN ซึ่งไอ้สิ่งที่เรียกว่า VPN เนี่ย

เป็นบ่อเกิดของคำว่าเน็ตอีด!

สำหรับเกมที่ต้องใช้เน็ตแรง ๆ สเปกเครื่องสูง ๆ และความเร็ว
มือในการควบคุมตัวละคร แค่นีตเต่าหรือเครื่องกระตุกวินาทีเดียว
ชีวิตก็เปลี่ยนแล้ว วินาทีเป็น-ตายยังกับดวลปืนในสนามรบ ในโลก
ของโปร แค่ผลอจามในจังหวะสำคัญก็เท่ากับแพ้

ขอจบการสาธยายยืดเยื้อแต่เพียงเท่านี้!

ประเด็นคือ ผมละลายตาจากมือไอ้คนข้าง ๆ ไม่ได้เลยครับ
พีแกจ้อซังแข่งกับคู่แข่งที่ PVP (สู้ตัวต่อตัว) อยู่ด้วย พลังรัว
แป้นพิมพ์คอนโทรลตัวละครไปด้วย ประเด็นคือมันเก่งแบบเรื่อหาย
อะ ตอนแรกผมมองแค่จ้อคอมพ์ของอีกฝ่าย เห็นว่ามีเน็ตกระตุก
หลายครั้ง แต่เจ้าตัวก็หลบได้ แถมโจมตีกลับตลอด จนเลือดของ
คู่แข่งใกล้หมด

เหมือนพีท่านรู้ล่วงหน้าเพียงเลี้ยววินาทีอะครับ ว่าต้องหลบ
จังหวะนี้นะ สวณกลับจังหวะนี้นะ

มีเนตรวงแหวนเหรอะ!

“มองไร”

ไม่มีความสุขาพในหมู่เกมเมอร์ ไอ้คนข้าง ๆ ผม นอกจากมี
เนตรวงแหวนแล้ว มันยังมีตาข้างอีกด้วยครับ อีกฝ่ายรู้สึกตัวว่าผม
แอบเหล่มันอยู่ พอพีแกเล่นจบตาแรกก็ถอดเฮดโฟนออก แล้วหัน
แก้อีมาทางผมด้วยใบหน้าเรียบเฉย

อือหือ! ไม่อยากจะเซด

หล่อส์สรัสเซีย!

ตอนแรกเขาใส่เฮดโฟนอันใหญ่บังหน้าไว้ไง ผมก็แบบแอบ
เหล่ ๆ มองอะเนอะ ไม่ใช่นั่งจ้องหน้าตรง ๆ ผมเลยไม่เห็นถึงความ

หล่อของไอ้คนข้างๆ แต่พอเห็นเท่านั้นแหละ แสบทรุด!

ทำไมพระเจ้าต้องสร้างคนเก่งให้หล่อ สร้างคนหล่อให้เก่งด้วย
วะครับ

แต่เดี๋ยวนะ!

ไอ้เดียบบางอย่างทำให้ผมชะงักก็ รอยยิ้มชั่วร้ายหวนกลับมา
อีกครั้ง คนหล่อตรงหน้าผมคงรู้สึกได้ถึงจิตใจของผม เลยรีบ
เบือนหน้ากลับไปทางเดิม แต่สายไปแล้วครับพี่! น้องตินได้เห็น
รูปโฉมกับฝีมือของพี่แล้ว และจะไม่ยอมให้พี่หลุดมือเด็ดขาด

“พี่ชาย ความเร็วมือสูงสุดเท่าไร? ผมเห็นแล้วถึงกับชื่นชม
ในใจไม่ขาดเลย ทำไมเราไม่ลองมาสร้างทีม---

“ขอปฏิเสธ”

กู-ยัง-พูด-ไม่-จบ-เลย-ลัส!

คือพี่แกไม่ปฏิเสธเปล่าๆ ไง แกเก็บกระเป๋าลูกหนูไปนั่ง
เล่นเครื่องอื่นด้วย

ตินตินซ็อกครับ เหมือนให้ดอกไม้สาว แล้วสาวหักทิ้งถึงขยะ
ต่อหน้าอะ พิลลิ่งมันใช่ มันเจ็บมาก แต่เจ็บแล้วจำคือคน เจ็บแล้ว
ตามเป็นเงาคือตินตินเอง ไม่ใช่ไอ้ตินที่ถูกความแค้นเข้าครอบงำ
ผมจะต้องได้ตัวผู้ชายคนนี้มาได้! พวกเราจะต้องร่วมมือกันสร้าง
ทีมที่แข็งแกร่งแล้วกลับไปเหยียบหน้าไอ้กบตันเหินแก่ตัว!

“รอดด้วยสิ สู้คนหล่อตรงนั้นนะ!”

คนทั้งร้านนี้หันกันครับ!

คือ เห็นโหลว ทุกคนครับ ไปเอาความมั่นใจมาจากไหนว่า
ตัวเองหล่อกันนะ หิม? ส่วนไอ้คนที่โดนเรียกจริงดันไม่หัน เล่นตัวเก้ง
ราคายิ่งกว่าดาราวจเงินอะ เฮ้อออ

ตอนที่ 1

จิกๆ!

“ชื่ออะไร่า” ผมเอานิ้วชี้ๆ ต้นแขนของอีกฝ่าย ส่วนริแอคชั่นตอบสนองนะเหรออ นิ่งไป คิพคุลสุดอะไรสุดอะไร “นี่ ดินพุดด้วยอยู่น้ำ~ แค่ถามชื่อเอง ดินชื่อตินน้ำ~ ว่าไง พี่ชายชื่ออะไรเหรออ” ผมก็ปัญญาอ่อนได้อีกระดับ ดินชื่อตินน้ำ~ไอ้หา! ไม่บ้าจริงพุดไม่ได้ นะคำเนี่ย!

เจียบได้เจียบไป

“อย่าเมินกันลิ ดินเสียใจน้ำ~”

ต๊อกต๊ากๆๆๆ

เสียงเดียวที่ตอบกลับมาคือเสียงรัวคีย์บอร์ดของอีกฝ่ายครับ
แน่นอนว่าระหว่างที่ตี้อยู่ ผมก็แอบมองฝีมือลายมือของอีกฝ่ายอยู่ตลอด แม้คิ้วเข้มๆ ของพี่หล่อจะขมวดเข้าหากันเพราะ

~ คิดเล่น เป็นรัก ~

ที่เขาถึงกับถอนหายใจ แต่ก็ยอมพุดยาวขึ้นอีกนิด “โดนต๋อย
มานี้ ไปทำอะไรให้เขารำคาญ?”

อ้อโฮ! คือจะหลอกด่าว่าผมขี้ต้อรบกวนการเล่นวอแวไม่เลิก
พุดคนเดียวเป็นต๋อยหอย เพื่อนร่วมทีมเลยรำคาญจนขีดหน้ามา
เต็มแรงเนี่ยนะ!

“เพราะมันนะแหละ พอได้เพื่อนร่วมทีมเก่งๆ ก็ทิ้งผมอะ ที่
ผ่านมามันเห็นผมเป็นแค่ตัวมาสคือตประจำทีม พอเริ่มไม่น่ารักก็
กำจัดทิ้งแล้วมอหามาสคือตตัวใหม่ ฮรีก! ผมไม่อยากรวมแพ้วพวก
มันอ่า ผมโกรธ...เอ้ย! เสียใจมาก จะร้องแล้วเนี่ย กระจิกๆ” ทำไม
ผมถึงบิบน้ำตาไม่เป็นวะครับ จู่นี้! คำถามแบบนี้! สีน้าแววตาที่
มองแผลตรงมุมปากแบบนี้! มันเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าพี่หล่อของ
ผมเริ่มใจอ่อนแล้ว!

ต้องขี้! ต้องน่าสงสารให้สุด

คิดให้ตีสตินติน ทำตัวยังงัให้น่าสงสาร

“เนี่ย เท่าก็เป็นแผล เล็บฉีกด้วย เจ็บอะ เดินไม่ได้เลย ต้อง
เข้ามาพักในร้านเนี่ย”

“โดนอะไรมา”

“โกรธจัดเลยเตะก้อนหินระบาย”

-- ความเห็นใจมลายล้น หน้าพี่แกตอนนี้เหลือเพียงความ
สมเพชอ่อนๆ

ผมเดินหมาดพลาดซะแล้ว อยากรจึคราย (Cry)

“นะ...น่าสงสารใช่มา~...” เอาตาใสเข้าสู่ไวก่อนครับ หงูววว
ผมเจ็บนะ เห็นมัยพี่ชาย

“ชื่อทีมว่าอะไร”

“หือ? ทีมเก่าผมหรือ THE RIPPER อ่า ไม่รู้จักหรือ” คุณผู้ชายท่านนี้เห็นทีจะเพ่งหลุดมาจากเทือกเขาอัลไตจริง ๆ เพราะพี่แกไม่รู้จักผมกับทีมอันดับหนึ่งของประเทศสักนิด

เขานิ่งไปพักหนึ่ง ก่อนถามข้อมูลมาอีกเป็นชุด

“บอกชื่อ อายุ แล้วก็โรงเรียนมาซิ”

“ชื่อตินตินครับ อายุ 18 จบม.หกแล้ว สอบติดคณะวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ มหา’ลัย C เปิดเทอมอาทิตย์หน้า” ผมก็ว่าง่ายตอบเขาไปเรียบร้อย ถ้าพี่แกเกิดเป็นคนไม่ดีขึ้นมา ผมคงโดนดักจุดอะ เล่นบอกรู้อย่างแบบนั้น ดีไม่ให้ที่อยู่ไปด้วย

“หรือ” พี่หล่อทำหน้าที่เหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

จังหวะนั้นเองโทรศัพท์ของเขาก็สั่น เขาทำเพียงแค่เช็กหน้าจอว่าใครโทร.มา แต่ไม่ได้รับสาย

“แล้วพี่ล่ะ” ผมชิงถามก่อนที่เขาจะชิง

“วันนี้ต้องไปทำธุระ เอาไว้คุยกันวันหลัง บาย”

ฮะ!? อะไรนะ

ผมอยากจะร้องเงิบแล้วกระโดดช็อคไอ้หล่อที่เดินสะพายกระเป๋าออกจากร้านไปโดยไม่ทิ้งช่องทางติดต่อกลับไปให้กระผมสักอย่าง แต่เสือกพูดว่าค่อยคุยกันวันหลัง แล้วกระผมจะไปตามหาพี่จากที่ไหนไม่ทราบวะครับ พ่อไม่ได้ทำงานฝ่ายทะเบียนราษฎรนะเหว้ย

เพราะมัวแต่นั่งอีนอยู่ พอวิ่งตามออกมา พี่ท่านก็ขอยขายาว ๆ หายต่อมเข้ากลีบเมฆไปเรียบร้อย

โหกกกกกกกกกกกกก

หลอกให้เปลี่ยนน้ำลายเปล่าอยู่เป็นชั่วโมงงงงง

มีอีกทางที่ผมจะติดต่อเขาได้ นั่นคือโหลดเกมเซิร์ฟเงินมาเล่น และค้นหาเขาจากยูสเซอร์เนม ซึ่งบอกเลยว่ามันตั้งชื่อด้วยตัวอักษรจีนยึกยือ อ่านไม่ออกไวยยย

โอรธ!

แค้น!!

โมโห!!!

ผมนั่งกระพืดกระพืดอยู่ในร้านนั้นอีกเป็นชั่วโมงๆ เพื่อรออดีตเพื่อนร่วมทีมตามแผนเดิม แต่ปรากฏว่าไม่มีใครโผล่หัวมาซักคน พวกมันไม่เห็นหรอกว่าแซนแนลโดนปิดไปแล้วนะ เห็นโหลวต้องโทร. ไปบอกปะ ถ้ามจริง หัดเช็คแซนแนลกันบ้างสิ ไม่ใช่ให้ดินตินคนน่ารักเป็นแอดมินดูแลอยู่คนเดียว!

และแล้วเวลาก็ผ่านไปเจ็ดวัน เร็วเหมือนโกหก แต่วันนี้
ก็คือวันเปิดเทอมวันแรก

ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยของผมเริ่มต้นด้วยอารมณ์ขุ่นข้องหมองใจ เนื่องจากมีความแค้นรอการระบายอัดแน่นเต็มอก แต่ไม่รู้จะไประบายที่ไหนหรือกับใคร ได้แต่เดินหน้าบอญญไม่รับเข้ามาในห้องบรรยายรวม

เพื่อนในภาคของผมมีประมาณร้อยคนได้ ส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย ใส่แว่นเนิร์ดดีกับผู้หญิงใหญ่ที่ออกแมนๆ หัวกระเซอะกระเซิง

“ว้าว! ดินเรียนที่นี่เหวอแก! เราได้เป็นเพื่อนกับคนดังด้วยแถมดีใจอะ” แค่เดินเข้ามาหาที่นั่นก็มีผู้หญิงสองคนหันไปกรีดกรีดกันแบบดีใจๆ

“ดินเหวอ เชีย! มึง ดินตินของกูเรียนที่นี้วะ วันก่อนทีม THE

RIPPER ปิดแขนแนลเก่า แอมยังประกาศว่าดินดินลาออกจากทีมอีก กุแทบขาดใจ นึกว่าชาตินี้จะได้เจอหน้าดินดินอีกแล้ว!” ผู้ชายที่นั่งหลังผมหันไปโหวกเหวกกับคนข้างๆ

ไม่มีสักคนอะที่จะพูดถึงผมแบบกระซิบๆ ห้องก็กว้าง แอมผมยังนั่งหลบมุม แค่เพื่อนกระซิบกันสักหน่อย ผมก็ไม่ได้ยินแล้วเหอะ ถ้าจะพูดดังขนาดนี้ ไม่มาตะโกนข้างหูเลยละ

แม้จะทำใจมาบ้างแล้วว่าเด็กเอกคอมพิวเตอร์ส่วนใหญ่มักติดเกม แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะเจอ FC เยอะขนาดนี้

“ดินดิน ทำไมไม่ถึงออกจากทีมอะ!” ใครสักคนตะโกนถามจากแถวหลังสุด ใ้หน้าตาใช้ได้เลยนะ จากทีมมองผ่านๆ ผมว่ามันหล่อสุดในภาคแล้ว ไม่ได้หล่อปึงอลังการดาวล้านดวงแบบคนกวตดินที่ผมเจอในร้านเกมนั้นหรอก แต่มันดูดีแบบเป็นผู้เป็นคนโดดเด่นออกจากเหล่าไอตาคุเนิร์ดที่เหลือ

“เราอยากโฟกัสกับการเรียนนะ เพิ่งเข้าปีหนึ่งด้วย น่าจะต้องปรับตัวเยอะ ไม่อยากเป็นตัวถ่วงพวกพี่เขา” ตอบแบบดาราไปอีกกก ผมอยากจะทำดูลึ้นตายไปตรงนั้น เพราะแสงหูกับคำตอบของตัวเอง

ครับ เรื่องแขนแนลของทีม THE RIPPER ที่ผมผีบ้าปิดทิ้งไป ใ้พวกทีมเมทใจแคบที่เหลื้อมันออกมาแถ-ลงว่าปิดเพราะจะลบคลิปที่ผมเคยมีส่วนร่วมออก เนื่องจากผมขอลาออกจากทีมไปแล้ว ไม่อยากให้มีปัญหาเรื่องค่าลิขสิทธิ์ พัดแฟงแดงโมมากกกกก

แล้วพวกมันก็ไปเปิดแขนแนลใหม่ มีคนติดตามสามแสนในคืนเดียว และ ณ วันที่เจ็ดนี้ พวกมันก็ได้ยอดคนติดตามเป็นล้านสองแล้วครับ

“ดินดินตัวจริงน่ารักกว่าในแซนแนลเยอะเลยไอ้เหี้ย กูจะตามไปสแปมพวกปากหมาที่เข้าไปคอมเมนต์ว่าดินดินไม่น่ารักให้หมด!” ไอ้คนเดิมตะโกนขึ้นมาอีกครั้ง ดูอินกว่ากูอีก

“นายชื่ออะไรอะ” ไหนๆ ก็คุยกันมาขนาดนี้ ขอรู้ชื่อหน่อยเหอะ “หน้ากากหมาล่า!”

อะ!? คนทำอะไรชื่อหน้ากากหมาล่า ไอ้หมาล่ามันไม่แนะนำตัวเปล่าๆ ครับ มันหอบข้าวของของมันย้ายมานั่งกับผมเฉิบ คือกูแค่ถามชื่อไป ไม่ได้อยากสนิทกันขนาดนั้น

“นี่ๆ ชื่อเพจเรา เราก็ทำแซนแนลอยู่ แต่ยอดขับแค่สามหมื่นเอง” จะว่าไปไอ้หมาล่านี้ก็หน้าคั่นๆ พอมันเปิดแอดเคานต์ของมันให้ดู ผมนี่ร้องอ้อเลยครับ

“หมาล่าที่ชอบแคสต์เกมเดอะซิมส์อะนะ” เพราะมันแคสต์เกมไม่เข้าใจแบบนี้ไง ยอดคนตามเลยน้อย

ไอ้หมาล่ารูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาก็คมเข้ม คนแมนๆ แบบนี้ แคสต์เกมเดอะซิมส์ ตัดภาพมาที่ผม ไอ้เตี้ย 168 ซม. หน้าสวยแบบแต่งคอสเพลสแล้วผู้ชมทางบ้านใจลั่น ดึ้นนน...ชอบนั่งแคสต์เกมไล่ยิงขอมบี้เลือดสดกระจ่าย

มนุษย์ข้างซัดซัด!

“ฮ่าๆๆ ก็เราชอบเล่นเกม แต่ไม่ชอบเกมผีนี่ เกมต่อสู้ก็ต้องใช้ทักษะเยอะเกิน ไม่ไหววะ”

สุดท้ายมึงเลยจบที่เดอะซิมส์เนี่ยนะ ไม่เล่นเกมยิงลูกแก้วเลยล่ะ

“เรากำลังมองหาสมาชิกทีมใหม่อยู่ อยากได้สักห้าคน สนใจมาร่วมปะ” ผมถาม

“อ้าว! ไหนเมื่อก็บอกว่าจะโฟกัสกับการเรียน”

“เออน่า แค่อตอบมาว่าอยาก่วมมัย” ออย่ามาฉลาดและช่างสังเกตผิดที่ผิดเวลาจะได้มัย

“ร่วม ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ”

ร่วมเดียว ภูก็เข้าใจแล้วครับ

“แต่เราไม่ถนัดพวกเกม RPG นะ”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวเทรนให้เอง”

จากประสบการณ์อันเลวร้ายของผม โลกแห่งธุรกิจได้สอนผมว่า การร่วมทีมกับคนเก่ง เราจะไปได้เร็ว ส่วนการร่วมทีมกับคนที่ไว้ใจได้ เราจะไปได้ช้า แต่ทุกอย่างก้าวจะมั่นคง ผมมองเห็นความเชื่อในดวงตาของหมาล่าตัวนี้ ลางสังหรณ์ของผมบอกว่ามันเป็น คนโง่ ๆ ตรง ๆ และจริงใจ

พวกเราคุยกันอีกสักพัก อาจารย์ก็เข้ามาสอน

ผมกดโลโก้แฟนเพจของมันไว้พร้อม และขอช่องทางติดต่ออื่น ๆ ของมัน

เปิดเทอมวันแรกผ่านพ้นไปได้ด้วยดี ผมมีเพื่อนใหม่ซึ่งเป็น เอฟซีของผมมาหนึ่งคนถ้วน ชื่อของมันคือวูล์ฟ ชื่อเท่ไม่เกรงใจใคร เหตุผลที่มันตั้งชื่อแอดเดอเนดว่าหมาล่า เพราะย่อมาจากคำว่า ‘หมาล่าเนื้อ’ ครับ

ไอนี่มันโง่ ถ้าใช้คำว่า ‘หมาล่าเนื้อ’ เต็ม ๆ ก็หล่อไปแล้ว

ตอนที่ 2

“ดินดินๆ ภาคเรามีคนน่ารักขนาดนั้นเลยหรอวะ” เคยเจอแต่กระต่ายตื่นตูม ไม่คิดเลยว่าจะมีเพื่อนเป็นหมาตื่นตูม

เรื่องก็คือ หลังจากจบคลาสสุดท้ายของวันที่สามนับจากเปิดเทอมก็มีรุ่นพี่เข้ามาเรียกรวมตัวพวกเราที่โรงยิมคณะครับ พวกเราที่นั่งเรียงกันเป็นแถวเรียบร้อยก็ถูกสั่งให้จับกลุ่มตามรหัสนักศึกษา ซึ่งเป็นกรรมเวรของผมนเองที่มีรหัสนักศึกษาต่อจากไอ้หมาล่าพอดิ

พี่เขาให้จับกลุ่ม กลุ่มละ 18 คน รวมทั้งภาคได้ห้ากลุ่มครับ กลุ่มของผมนมีผู้หญิงอยู่เจ็ดคน หน้าตาก็ธรรมดา หน้าไม่ค่อยแต่งตามประสาผู้หญิงลุๆ วิศวะ ส่วนคนที่ไอ้หมาล่ามันกรีดกร๊าดอยู่เนี่ยนะหรอ...

ผู้ชายครับ!

เป็นผู้ชายที่ตัวกระจ้อยร่อย เตี้ยกว่าผมอีกมั้ง แต่ชาวพอกัน

นั่งยิ้มให้โลกใบนี้ด้วยใบหน้าเต๋อดำเพราะไม่รู้จักใครในกลุ่ม ด้วยความสงสาร ผมเลยกวักมือเรียกมันมานั่งด้วย ใจล้าติดดีใจกระซิบขอบคุณเป็นการใหญ่ เพราะมันคิดว่าผมเรียกคนน่ารักมาให้มัน แต่ฝันไปเหอะ ผมเรียกมาดูแลของผม นานๆ ที่จะมีคนที่กายภาพปวกเปียกกว่าผมปรากฏตัว สัญชาติญาณความเป็นผู้นำในตัวผมมันร่ำร้องให้ผมดูแลไอ้เปียกนี้

“มีอะไรเหรอตินติน” เปียกมันคลานเข้าดักดิ๊กมาหาพร้อมถามตาใส

อ้อหือ! นี่คือคำว้าไลชื่อที่ผมได้สูญเสียไปจนหมดสิ้น ความติงามของโลกใบนี้ สมบัติของผม ผมต้องดูแล หุญยย ผมเอื้อมมือไปลูบหัวมันด้วยความเอ็นดู ก่อนจะตบที่นั้งข้างๆ...ข้างที่ไม่มีไอ้ล้าอะครับ...ให้ไอ้เปียกนั้ง มันก็ว่าง่ายง่าย นั้งจ้องชื่อๆ ของมันไปจนผมต้องเอ๋ยถาม

“ชื่ออะไรอะ”

“หือ? อ้อ เราชื่อเมอ”

รู้ย! ชื่อน่ารัก ชอบๆ

“เอาละครับน้องๆ ทุกคน พี่ก็ให้เวลาทำความรู้จักเพื่อนในกลุ่มมาซักพักแล้ว พี่ขอเริ่มกิจกรรมเลยนะครับ” ยังไม่ทันได้ถามอะไรเมอต่อ ก็มีพี่ปีสองประกาศผ่านโทรโข่งขัดจังหวะ เหล่าปีหนึ่งหันไปฟังรุ่นพี่อย่างตั้งใจ ผมเดาว่าพี่เขาจะประกาศเรื่องรับน้องของขึ้นชื่อของวิศวะ แต่ผิดคาดครับ

“พี่จะให้น้องเลือกตัวแทนในกลุ่มออกมา ชายสอง หญิงสอง เอาคนที่เรามองด้วยสายตาแล้วคิดว่าหน้าตาดีที่สุด แบบ...ไฉนแหละ ตัวแทนดาวเดือนภาคคอมพ์!”

เท่านั้นแหละ เกิดเสียงฮือฮาเป็นนกระจอกแตกรั้งเลยครับ
ก็แหม...ประกวดดาวเดือนเป็นกิจกรรมที่น่าเข้าร่วมมากกว่ารับน้อง
เป็นไหนๆ นี่ครับ

“เจียบ!!!”

โว้ว! นี่คือนาวเวอร์ออฟไซดัส แครุ่นพีส์ ทุกคนก็พร้อมใจกัน
หุบปาก

“ตัวแทนดาวเดือนของภาคคอมพ์จะต้องไปแข่งกับตัวแทน
ของภาคอื่นอีกรอบเพื่อเป็นตัวแทนของคณะไปประกวดระดับ
มหา'ลัยต่อ ไหน ใครมีความมั่นใจในตัวเอง ลูกขึ้นยืนเลยครับ”

พีรป!

เห็นพีเขาใจดีด้วยหน่อยก็กวนตีนกันใหญ่ พวกแวนหน้าจิดๆ
กลุ่มหนึ่งลุกขึ้นยืนด้วยรอยยิ้มช้าๆ

“ถ้ากะเอาฮาก็นั่งลงครับ พีไม่มีเวลาวางหัวเราะให้ตาม
มารยาท”

พูดถึงพีเอาโทรโข่งตบหน้าเพื่อนผมเลยเหอะ

“จ้ะให้ในกลุ่มเลือกกันเองได้เลยครับ อย่าเลือกเอาฮาแบบ
เมื่อกี้นี้อีกนะครับ ถ้าพีเห็นว่าคนที่นั่งอยู่หน้าตาดีกว่าคนที่ลุก
ออกมา พีจะสั่งลงโทษให้วิ่งรอบโรงยิม”

จริงจิงอะไรเบอรรัน ผมคิดมาตลอดว่าไอ้ตำแหน่งดาวเดือน
อะไรนี้ไม่ได้เลือกจากคนที่หล่อที่สุด แต่เลือกจากคนที่พีรีเซนต์
ตัวเองเก่งและเฮงที่สุดซะอีก เพื่อนในกลุ่มของผมมองหน้ากัน
เล็กน้อย ก่อนจะมีใครพูดอะไรออกมา นิ้วสั้นๆ ของไอ้เต๋อเฉอะที่นั่ง
อยู่ข้างผมก็ชี้มายังผมแบบกล้าๆ กลัวๆ

ทุกสายตาหันพีรปมามองหน้าผมแบบพิจารณา

“คืนหนึ่ง จันอีกคนเอาไอ้หมานี่เป็นไง” มีคนหนึ่งขึ้นไปทักไอ้ฮูล์ฟ
“กูชื้อฮูล์ฟ”

“เออ แคร้วว่าเป็นมึงก็พอ มีใครจะค้านอะไรมะ? ถ้าไม่มี กูเปิด
โหวตผู้หญิงต่อเลยนะ สาวๆ มีใครอยากเป็นตัวแทนมั้ยครับ” ไอ้
คนจัดการมันเรียกถึงความเห็น แน่่อนว่าไม่มีใครปฏิเสธ นอกจาก
ผม ผมนี่แหละยกมือค้านหัวชนฝาอยู่เนี่ย! ไม่เป็นไฉน! ไม่เป็นน่น
คือรู้ตัวว่าต้อให้ออกไปก็ไม่ได้รับเลือกอะ ถึงผมจะหน้าตา
ดี แต่ก็เตี้ยเกินไป เหมือนเป็นตัวออกไปสร้างความบันเทิงมากกว่า
รู้สึกไม่โอ แต่ไม่มีใครสนใจผมสักคนอะ พวกมันที่เหลื่อเลือกผู้หญิง
เสร็จก็ส่งพวกเรามาออกมายืนยั้มปั้นจิ้มปั้นเจ้อด้านหน้า

ผมรู้สึกเกร็งเพราะได้ยืนเพื่อนกลุ่มอื่นหันไปกระซิบซำๆ กัน
ว่าผมออกมาชิงตำแหน่งดาวหเรอ

เห็นอย่างนี้ แต่ผมก็เป็นผู้ชายนะ ถึงจะแต่งคอสเพลสลง
แขนแนลบ่อยๆ แต่นั่นแต่งเพราะถูกบังคับไง แถมพักหลังๆ ก็เลิก
ทำแล้วด้วย เออ พุดแล้วของขึ้น ผมลงทุนทนน้อายมาตั้งสี่ปีเพื่อ
ทำให้มันดัง แล้วให้มันมาไล่ผมออกอะ

“ใจเย็นนะมึง มึงต้องเข้าใจว่าหน้าตามึงน่ารัก เพื่อนเลยล้อ
เล่นกันซำๆ” ไอ้ล้าที่ยืนอยู่ข้างๆ ผมพยายามปลอบ แต่มันไม่รู้
หรอกว่าผมโกรธเลยจุดนั้นไปไกลละ

ช้านะมึงอะ

ผมส่งยิ้มเผื่อนๆ ไปให้มัน พอดีกับที่รุ่นพี่เข้ามาประกาศว่า
ได้ตัวแทนครบทุกกลุ่มแล้ว และให้ยืนแยกตามเพศ ผมเกาะไอ้ล้า
เป็นปลิงจนมันโดนพี่ปีสองปีถามบางคนเขม่นเพราะคิดว่าเป็นแฟน
ผมอะ แต่มันก็ไม่ทักซำไรอะไรนะ ถ้ามว่าเพราะมันเป็นคนใจเย็น

เหรอ เปล่าเลย มันแคโง้ มันไม่ทันสังเกตสายตาเคื่องๆ จากพวก
รุ่นพี่

“จั้นพี่จะให้น้องๆ ตัวแทนแนะนำตัวนะครับ ส่วนพวกน้องๆ
ที่เหลื่อจำหน้าเพื่อนไว้ให้ดี เลือกคนที่ชอบไว้ในใจ พอเสร็จแล้วพี่
จะให้ไหวตักัน โดยพี่จะให้สามอันดับของฝ่ายหญิง ฝ่ายชาย ที่ได้
ไหวตเยอะที่สุดมาตอบคำถามและโชว์ความสามารถพิเศษอีกรอบ
ซึ่งคราวนี้พวกรุ่นพี่จะเป็นคนเลือกตามความเหมาะสม เข้าใจ
ตรงกันนะครับ”

พี่แกอธิบายจบก็ให้แนะนำตัวครับ เริ่มจากผู้หญิงก่อน
พอโทรโข่งมาถึงผมก็มีเสียงวี๊ดวี๊ดดังมาจากทั่วสารทิศ

“ฮู้ววว เขียร์คนนี้ครับ เขียร์คนนี้”

“ดินดินสู้ๆ นะครับ”

“ตัลล้าคคคคคค”

นี่ให้กำลังใจหรือบั่นทอนกำลังใจจะครับ ผมชะงักไปสามวิ
ก่อนจะคิพรอยยิ้มกลับมาบนใบหน้า รอยยิ้มปลอมๆ ตามแบบฉบับ
ของผมถูกแจกจ่ายไปให้มิตรรักแฟนเพลงทุกท่าน

“ดินดินครับ ขอฝากตัวด้วยนะครับ”

“คร้าบบบบบบบบบบบ”

“ฝากใจด้วยก็ได้”

“ฮู้วววววววววววว”

ผมส่งไมค์ต่อให้หมาล่าเพื่อนรักเพื่อตัดจบการหวิดร้องที่ไม่
สิ้นสุดของเหล่าชายฉกรรจ์ในคณะ ไ้อ์ล่าเพื่อนรักก็รับไปและพูด
แนะนำตัวทันทีตามประสาคนชื้อ

“สวัสดีครับ ชื่อวุล์ฟคร้าบบบ”

“โห้วววววว”

“ไ้อัหมา~~~”

มันทำหน้าเหลอหลาเพราะไม่รู้ตัวว่าตัวเองถูกโห้ด้วยเรื่องอะไร ผมก็ได้แต่กลืนขำ ทุกคนไม่ได้โห้มันแบบจริงจัง เหมือนทุกคนแค่แกล้งขำๆ เพราะมันหล่อสุด แถมยังสนิทกับผมผู้เป็นขวัญใจเกมเมอร์ เลยขอแกล้งสักหน่อยให้หน้าใจ

พอแนะนำตัวเสร็จ พี่เขาก็ให้ตัวแทนหันหลังและเรียกชื่อทีละคน เพื่อให้เพื่อนที่เหลือยกมือไหวทศรับ

ผมแอบใจเต้นแรง ขนาดไม่อยากจะตำแหน่งนะ แต่เพราะหันหลังอยู่ มองไม่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น ใจมันอยากรู้คะแนนของตัวเองแบบ...โอ้ยยย ไม่อยากเป็นเดือนอะ แต่ถ้าได้โหวตน้อยก็คงเสียใจอะ ย้อนแย้งยังกับผู้หญิงมีประจำเดือน

“เอาละครับ พวกพี่ช่วยกันนับผลเสร็จแล้ว น้องตัวแทนคนไหนที่พี่เดินไปแตะไหล่ ขอให้กลับเข้าที่นะครับ น้องไม่ได้ไปต่อ”

จะ...จำเป็นต้องเล่นใหญ่เบอร์นี้เลยหรอ ผมถึงกับหน้าเหวอ นอกจากพี่เขาจะไม่ให้พวกเราหันหลังกลับไปหาเพื่อนคนอื่นแล้ว พี่เขายังเดินไปแตะไหล่แบบเงิบๆ คนข้างๆ เริ่มหายไปเรื่อยๆ ทีละคน ทีละคน จนกระทั่ง...

เหลืออยู่หกคน ชายสาม หญิงสาม และหนึ่งในนั้นก็ผมกับไ้อัลาเพื่อนรัก

โฮรกกกกกกกกก

รู้สึกโล่งใจยังกับได้เป็นมิสยูนิเวิร์ส ความรู้สึกตอนมองลงเป็นแบบนี้เอง

พวกเราหกคนที่เหลือถูกสั่งให้ไปเก็บตัวเพื่อเตรียมโชว์ความ

สามารถพิเศษง่าย ๆ ระหว่างที่พวกเราซ้อม พี่เขาก็ประชาสัมพันธ์
เพื่อน ๆ คนอื่นเรื่องการจับสายรหัสอะไรบลา ๆ โดยจะแบ่งเป็นรหัส
กับพี่เทค พี่รหัสก็กันไปตามรหัสนักศึกษา ส่วนพี่เทคจะใช้วิธีจับ
สลาก ซึ่งก็ให้จับกันเดียวนั้น

ผมซึ่งยืนซ้อมร้องเพลงอยู่ก็ได้ไปคำไปมาหนึ่งคำ แต่ยังไม่
แกะอ่านเพราะกลัวเสียสมาธิ

ไม่อยากจะไม่ว่าผมร้องเพลงดีมาก เสียงใส่ไฟเพราะเพราะพริ้ง
สุด ๆ

ไอ้ห่า! ญประชด

โชคดีที่พี่เขาให้ร้องคู่ชายหญิง ดีนาที่ร้องคู่กันช่วยบอกทาง
ผมตลอดเพลง คือญหลงทุกวรรค ไหนบอกให้โชว์ความสามารถ
พิเศษใจไว้อย่า บังคับทุกคนร้องเพลงหมด คิดว่าเด็กปีหนึ่งภาค
เราร้องเพลงเก่งทุกคนงี้? นีวีศวะคอมพิวไว้อย่า! ไม่ใช่วงดุริยางค์

ผมเกรี้ยวกราดใส่ทุกสรรพสิ่ง

ไอ้ถ้าทำผลงานได้ดีประหนึ่งพ่อเป็นอาด้อยเศรษฐี ยืนยิ้ม
หน้าแป้นอยู่ข้าง ๆ นั้นยิ่งทำให้ผมอารมณ์ปั่นป่วน

ระหว่างที่ผมร้อง เพื่อนกับพี่บางคนแหม่งหลุดซ่าแบบไม่
เกรงใจอะ ผมยิ่งเป่หนักเลย นาที่นี้อายจนไม่กล้าสู้หน้าคน จะว่าไป
รองเท้าก็สวยดีนะ อาติตาสที่ซื้อมาตอนเซลส์ครึ่งราคาถูกรัก อาห
มองแล้วชื่นใจกว่าหน้าเพื่อนร่วมภาคบางคนอีก

“ต่อไปขอเข้าสู่ช่วงตอบคำถามนะครับ แต่ก่อนอื่นพี่ขอเชิญ
กรรมการกิตติมศักดิ์ของเรา... **พี่ปึก ปีสาม!!!!!!**”

ถ้ามีชาวด์ประกอบ ผมคงได้ยืนเป็นเสียง ผ่าน พาม พ้ามมม
มมมมม เพราะไอ้พี่พิธีกรแกผายมือแบบเล่นใหญ่ไฟกะพริบมาก

ครับ ผายมือไปทางที่ว่างโล่งๆ ด้านหลังพวกเพื่อนปีหนึ่งที่นั่งจ้องกันอยู่ ปีหนึ่งทุกคนหันไปมอง ชะเง้อหากันใหญ่ว่าไอ้พี่พิธีกรรมัน ผายมือไปหาอะไร

“อะ...พี่ปึกครับ พี่ปึกปราชญ์...ไอ้มิวสิก พี่ปึกไปไหนวะ!” พี่พิธีกรลนลานหันซ้ายหันขวา

ผมที่ยืนอยู่ข้างๆ พี่แก ได้ยินเสียงใบหน้าค่อยรัวและแตกออกดังเพลิง!

ถึงจะไม่ว่ากันว่าคนชื่อปึกปราชญ์เป็นใคร แต่ตอนนี้เขาทำให้พี่ที่สองผิดคิดวิ่งตามหาให้วนรอบโรงยิมเลยครับ

“อะแหม่ม” พี่พิธีกรดึงสติกลับมาอีกครั้ง เขากระแอมพร้อมใบหน้าแดงๆ “ระหว่างรอพี่ปึกมาถึง พี่ขอแนะนำเรื่องของพี่ปึกให้ฟังคร่าว ๆ แล้วกันนะครับ”

มองตาพวกผมแล้วพี่จะรู้...ว่าพวกผมไม่ได้อยากฟังเรื่องของไอ้พี่ปึกอะไรนั่นสักนิด

“พี่เขาเป็นหน้าเป็นตาของภาคเรา ไหน ใครรู้จักพี่ปึกจากเพจคนหล่อของมหา’ลัยขอเสียงหน่อยเร็ววรวว!!!”

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดด”

ผิดคาดครับ พี่ปึกอะไรนั่นได้รับฟีดแบ็กท่วมท้น สาว ๆ ในคณะของผมที่ผมเข้าใจมาตลอดว่าเป็นสายแมนป้อมปากร้องกรี๊ดตั้งแต่เหมือนขบวนแห่ผ้าป่า!

“ใครวะ” ผมกระซิบถามไฉ่ล่า

“ไม่รู้วะ”

เออ ขอบใจ อย่างน้อยคำตอบของมึงก็ทำให้รู้ว่ากูไม่ได้หลงเขาอยู่คนเดียว

“ฮะ ๆ! แต่น้องผู้ชายหลายคนอาจจะงง คือจึ้นะครับ พี่ปุกของพวกเราเป็นตัวแทนของคนทั้งภาคที่...ที่...!!!!”

“ไอนี้ก็เล่นใหญ่ตลอด ที่อะไรก็บอกมาสิวะ

“ที่หล่อเหี้ย ๆ! ได้เป็นเดือนภาค แต่ไม่ได้เป็นเดือนคณะ!”

ฮะ!? ผมหันขวับไปมองหน้าไอ้คนถือโทรโข่งจนคอแทบหลุด คือมึงจะพูดเพ้อออออออ? วือททท เสียเวลามั้ย

“แกสละสิทธิ์ครับ! ตอนนั้นทุกคนช็อกมากกก เพราะหน้าหน้าพี่แกเป็นได้ถึงเดือนมหา’ลัยอะ”

นั่นปะไร ผมเคยคิดไว้ไม่มีผิด เดือนไม่ใช่คนที่หล่อสุด แต่เป็นคนที่มีโชคและพรี่เซนต์ตัวเองเก่ง ไอ้พี่ปุกอะไรนี่คงสะสมแต้มบุญมาน้อย

“ที่พวกพี่เชิญพี่ปุกมาในวันนี้ เพราะอยากแสดงให้เห็นน้องทุกคนเห็น! ว่าต่อให้เพื่อนของเราจะไม่ได้เป็นเดือนคณะ หรือไม่ได้เป็นเดือนมหา’ลัย ก็ได้แปลว่าเพื่อนเราด้อยกว่าใคร พี่ปุกเป็นแค่เดือนภาค แต่พี่เขาคือคนที่มียอดติดตามในไอจีเยอะที่สุดในรุ่น เยอะกว่าเดือนคณะ! เยอะกว่าเดือนมหา’ลัย!!!”

ปลุกเร้าเลือดรักเพื่อนในกายคุณไปอีกก

“การประกวดแบบนี้มันมีหลายปัจจัย พวกน้องที่ไม่ได้รับเลือกออกมาเป็นตัวแทนก็เช่นกัน พี่ไม่อยากให้ตำแหน่งพวกนี้มันแบ่งแยกวรรณะของน้อง ๆ บางคนมีดีที่หน้าตา มีดีที่นิสัย มีดีที่การเรียน หรือบางคนอาจไม่มีดีอะไรเลย แต่ไม่เป็นไร สืบต่อจากนี้พวกคุณคือเพื่อนกัน! อ้อ...พี่ปุก มาพอดิเลย แฮ่! รอด ผมก็แถมไม่มีอะไรจะแกละเนี่ย”

กู-ก็-อิน-ไป-ดิ!

เมื่อไหร่ที่ไม่ใช่สคริปต์ปลุกเร้าให้เพื่อนร่วมรุ่นรักกัน แต่เป็นการ
แถมเพื่อฆ่าเวลาหรือกรอกร้อออออ?

ผมแทบยกตีนก่ายหน้าผากอะ ใครแม่งเลือกไอ้พี่คนนี่มาเป็น
พิธีกรวะ

แต่เรื่องของพี่พิธีกรขอพับเก็บไปก่อน ตอนนี้อยากมองหน้าไอ้
พี่ปกอะไรนั่นหน่อยเหอะ

ชำเลื่อง~

ผมค่อย ๆ หันไปทางทิศที่ทุกคนหันไปมองกันอะ เชื่อว่าไอ้
พี่ปกอะไรนั่นต้องยืนอยู่ทางนั้น

ภาพที่ผมเห็นเหมือนเป็นภาพสโลว์โมชั่น คือผมค่อย ๆ หัน
ไปมองพี่แกซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่พี่เขาหันมามองหน้าผมพอดี
แล้วพวกเขาก็สบตากัน

วินาทีนั้นเหมือนเข็มนาฬิกาหยุดนิ่ง

ใบหน้าหล่อ ๆ นั้น...

สีหน้าเรียบเฉยเหมือนไม่รู้สึกรู้สาอะไรนั่น...

พี่เทพที่เจอในร้านเกมในวันนั้นคือพี่ปกในวันนี้

วือททททท?

ตอนที่ 3

กะพริบตาแล้วก็แล้ว ขยี้ตาก็แล้ว ใบหน้าเซ็ง ๆ ของไอ้พี่หล่อ
ในร้านเกมก็ไม่หายไป แปลว่าผมไม่ได้คิดถึงมันจนตาฝาดจริงปะ
พี่มันเป็นพีคอะผมเหวอเนี่ย บังเอิญโคตร อย่างงี้ผมก็มีเวลาดี้อมัน
อีกยาวเลยดิ คึก ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ คราวนี้แหละ หนีไม่พ้นแน่!

“และนี่ก็คือพี่ปุกผู้ชอบหายเข้ากลีบเมฆนั่นเอง”

เออ อันนี้ผมเห็นด้วยกับพี่พีธีกรนะครับ คนบ้าอะไร วาร์ป
หนีโคตรเร็ว ผมเลยจ้องหน้าพี่แกตาแทบถลน เอาแบบไม่ให้คลาด
สายตา ยังไงวันนี้ผมก็จะไม่ปล่อยยให้พี่เขาซึ่งหายไปอีกรอบแน่!
พี่ปุกเองก็ชั่วเลื่อง ๆ มองผมเช่นกัน

“พี่ปุกจะเป็นคนให้คะแนนร่วมกับพี่เจริญ ประธานรุ่นปีสาม
นะครับ น้อง ๆ มีอะไรจะพูดกับพี่ปุก เรียกคะแนนพิศวาสหน่อยมั๊ย
ครับ”

พี่พิธีกรแจะพูดหรือทำอะไรผมไม่ได้สนใจอะ ผมทำแค่จ้อง
จ้อง จ้อง จ้อง จ้อง จ้อง จ้อง ใจพี่ปุกคนนั้น คนโดนจ้องเองก็
รู้ตัวนะว่าผมมองอยู่ พี่แกส่งยิ้มมาให้จึ้งนิ่งด้วย จึ้งจริง กระจึ้งชนิด
ที่ถ้าไม่จ้องจนตาแทบหลุดจากเบ้าแบบผมไม่มีทางสังเกตเห็น

“เออละ แล้วน้องดินตินล่ะครับ มีอะไรจะพูดกับพี่ปุกมัย”
เสียงพิธีกรแว่ว ๆ เข้าหู แต่ผมกำลังใช้สมาธิเลยไม่ได้สนใจ

อืม...ซักก่อน

ทำไมตอนพี่มันเห็นหน้าผม พี่มันไม่ตกใจเลยอะ หรือเพราะ
ได้ยินข่าวลือว่าผมเรียนที่นี้จากเพื่อน ๆ? ไม่น่านะ ต่อให้รู้จากเพื่อน
จริงก็น่าจะมีอาการตกใจตอนโดนผมเจอตัวมากกว่านี้ดิ พี่แกน่าจะ
หนีหน้าเพราะไม่อยากร่วมทีมกับผมไม่ใช่หรอ

เอ๊ะ!

เดี๋ยว!

ก่อนจะแยกกันวันนั้น พี่มันถามคณะผมไปแล้ว นั่นก็แปลว่า
พี่มันรู้แล้วดิว่าผมเป็นน้องภาคอะ

ใช่ ๆ พี่ปุกพูดว่า “เอาไว้คุยกันวันหลัง” ด้วย

อะ...

“อ้อออออออออออ แล้วก็ไม่บอกให้ชัด ๆ เนอะ ใจเราก็คง
นึกว่าโดนเทไปแล้วดิ”

“!”

หืม?

ทำไมบรรยายกาศมันเงียบลงวะ

ที่สำคัญ เมื่อกี้ทำไมเสียงพูดผมมันดัง ๆ เหมือนพูดผ่าน
โทรโข่ง

ไฮลิซิท! ชัดเลย ไอ้พี่พีธีกรรมันเอาโทรโข่งมาจ่อปากผมจริง ๆ ด้วย!

“ครับ? ใครเทน้องเธอครับ” พี่พีธีกรรมแบบงง ๆ “อย่าบอกนะว่าพี่ปึก!? พี่ปึก เรื่องนี้ต้องมีคำตอบ!”

ที่พี่เขาคิดแบบนั้น เพราะผมเอาแต่จ้องหน้าพี่ปึกตอนหลุดปากพูด

ตอนนี้ความสนใจทั้งหมดมุ่งไปที่พี่ปึกครับ ขอขอบคุณพระเจ้าถึงจะปล่อยไก่แล้วเบ๊อเร็อ แต่คนช่วยไม่ใช่ผม ผมแอบกุมหัวใจด้วยความโล่งอก ในส่วนของพี่ปึกผู้ไม่ค่อยพูดนั้นหน้าเป็นตุดเลยครับ เขานิ่งหน้าแล้วพูดกับพี่พีธีกรรมด้วยเสียงดู ๆ ว่า

“อย่าบอกเรื่อง ไอ้รัก เราเสียเวลามาเยอะแล้ว”

ทุกคนคงอยากลุกขึ้นมาตะโกนว่า ที่เสียเวลาที่สุกก็คือตอนที่พี่หายหัวไปเมื่อก็ไวย์!

“งั้น...เชิญกรรมการนั่งเลยครับ เอาละ จะให้น้องตอบคำถามทีละคน โดยคำถามก็จะใช้วิธีจับสลากครับ”

คำถามก็ไม่มีอะไรมาก พี่เขาเริ่มจากผู้หญิงก่อน ที่ตอบกันไม่ดีเพราะตื่นเต้นมากกว่า ผมซึ่งไม่อยากได้ตำแหน่งอะไรแบบนี้ แถมชินกับการออกสื่ออยู่แล้ว จึงไม่รู้สึกตื่นเต้นใดๆ

ถ้าไม่ติดว่าพี่แกงใจข้ามผมไปถามไอ้วุฒ์พักกับตัวแทนเดือนอีกคนนึงก่อนอ่านะ แล้วพอวกกลับมาถามผม ผมเห็นว่าพี่แกแอบหย่อนกระดาศคำถามไปใหม่ลงไป ล็อกคำถามสุดดด พวกซีเผือกกกก รู้เลยว่าคำถามคืออะไร

“เอาละครับ คำถามสุดท้ายของวันนี้ พี่อยากถามน้องดินว่า ถ้าถึงวันที่ต้องแยกจากกับเพื่อนที่ร่วมฝ่าฟันอะไร ๆ มาด้วยกัน

น้องตินจะรู้สึกอย่างไรครับ”

ชื่อหอยทำไมไม่เคยแม่นอย่างงี้วะ

ผมกลอกตา 360 องศาใจจริงอยากตอบว่า กูจะตามจองเวร เป็นเงาแค้นมันทุกชาติไป! แต่ก็ทำไม่ได้ไง นี่เวทีประกวดนางงาม ต้องตอบแบบสวย ๆ เท่านั้นถึงจะอยู่รอด ผมฉิกยิ้มกว้าง ใครไม่สนิท คงไม่รู้ว่ารอยยิ้มนี้แหม่งเพค

“ขอบคุณสำหรับคำถามนะครับ”

ฮั่นน่อวว มีการขอบคุณ มีโอปรมันต้องแบบนี้

“ผมคงต้องถามกลับว่าสาเหตุที่แยกจากเพื่อนคืออะไร เรา ทั้งเพื่อน เพื่อนทั้งเรา หรือจากกันด้วยดี แน่นอนว่าผมไม่มีทาง ทั้งเพื่อน ซอยสนี่ตัดไปได้เลย ส่วนแยกกันด้วยดีก็คงไม่รู้สักอะไร อะครับ อาจจะมีเหงา ๆ คิดถึงนิดหน่อย แต่ถ้าผมถูกทั้ง...”

“...”

“ผมจะแค้นยันชาติหน้า!!!”

ใส่อารมณ์เวอร์ อินเนอร์มาเต็ม นัยน์ตาจิกยิ่งกว่างูจ้องาง จ้องงูกลูกนกตัวน้อย

คนฟังดูจะอึ้งไปไม่น้อย แต่ก็ยอมปล่อยผ่านไม่ถามอะไรผม อีก พี่แกให้พวกเราตัวแทนนั่งรอและเดินไปปรึกษาคณะกรรมการ ซึ่งผมเห็นพี่ที่เป็นประธานรุ่นลงความเห็นอยู่คนเดียว ส่วนไอ้พี่ปก เอาแต่นั่งหน้านิ่งตามประสาคนคูล

เสียเวลาชีวิตผมมากอะ วันนี้ผมอยากกลับไปหอ อยากพา ไอ้วูล์ฟเก็บเลเวล มันต้องการประสบการณ์ ที่สำคัญมันต้องจำให้ได้ ว่าปุมไหนเดินหน้า ปุมไหนกระโดดหลบ ซึ่งเป็นโจทย์ที่ยากมาก สำหรับมัน เด็กปีหนึ่งคนอื่นก็เริ่มนั่งหน้าเป็นตุต พี่ปัสองเลยรีบ

ออกมาประกาศผล

เดือนภาคไม่ใช่ใครที่ไหน

หมาล่าเพื่อนตัวเอง

“เฮ้ย! ทำไมไม่ได้เป็นวะ กูคิดว่ามึงจะได้”

ได้กะผีนะสิ เอาๆไปตบหน้าดาวภาคหรือไง ใครจะเลือก! ผมไม่ได้อธิบายถึงเหตุผลว่าทำไมตัวมันถึงได้เป็นเดือน ที่บ้านมันควรมีกระจก และมันควรส่องทุกวันอย่างน้อยก็ตอนแปรงฟัน

ผมเลิกให้ความสนใจหมาล่าเมื่อพี่เขาปล่อยปีหนึ่งเป็นอิสระ ปีหนึ่งทั้งหลายทยอยกันออกไป เหลือแค่ผม หมาล่า และน้องเหมียวที่ยังยืนเกาะกลุ่มกันอยู่ในโรงยิมที่มีแต่ปีสองปีสาม

“ปีหนึ่ง พี่บอกให้กลับแล้ว ทำไมไม่กลับครับ!!!” ว๊ากได้อีก มีปีสามหน้าหนาวคนหนึ่งเดินเข้ามาตะคอก

“นั่นดิ รออไรวะ ไปกันเหอะ เเม่อกลัวจะแยแล้ว”

นี่คือตัวอย่างของคนที่ได้ใหม่ลืมเก่าครับ เมื่อวานไอ้หมาล่าเพื่อนรักมันยังกรีดกราดผมอยู่หยก ๆ พอเจอคนมั่งมั่งกว่าผมเข้าหน่อย รีบเบนเข็มเลยนะเมิง

ผมถอนหายใจ “กลับกันไปก่อนได้เลย เราจะรอพี่” ไม่ได้ระบุว่ารอใครและรอเพื่ออะไร ไอ้เดือนภาคคนใหม่ทำหน้าง

“รอพี่ปกเหรอ” ผิดกับน้องเหมียวหัวไวและช่างสังเกต

“อืม พอดีมีเรื่องกันนิดหน่อยนะ ไอ้ล่าพาเเม่อไปส่งด้วยละ แค่งั้นะเว้ย! บ้ายบายทั้งสองคน”

ผมจัดการไล่เพื่อนออกไป ไอ้วูล์ฟยอมอย่างว่องไว เพราะมันอยากอยู่กับเเม่อสองต่อสอง ที่นี้ก็เหลือผมคนเดียวกลางดงรุ่มร่า

หลายคนแอบมองผมแล้วกระซิบกัน พี่คนที่เข้ามาว่ากเมื่อก็
ก็ยังยืนจ้องผมเหมิง แต่ผมทำเป็นเมินและมองไปยังพี่ปที่ปลิกตัว
ออกจากกลุ่มเพื่อน

แอบออกมาเสียบ ๆ แบบนี้ กำลังจะเนียนชิงกลับหัว

ผมเข้าใจดีว่าพี่ปไม่อยากให้ใครเห็นเขาตอนแอบหนีกลับ
บ้าน ผมจึงนับ 1-10 ในใจและแอบย่องตามมาห่าง ๆ เมื่อพี่เขาหยิบ
กุญแจรถออกมาปลดล็อก ผมก็พุ่งเข้าซาร์จประหนึ่งตัวเองเป็นโจร
จีจิงรถ เออ รถแม่งหวุด้วย เป็นแค่นักศึกษา ทำไม่ถึงขับรถยุโรปวะ
มินิคันทรี่แมน มินิที่ไม่ใช่มินิคูเปอร์อะครับ ยี่ห้อมินิเหมือนกัน แต่
คันใหญ่กว่า

คนที่ถูกผมเกาะแขนเป็นปลิงชายตามองเนือย ๆ

“ค่อยๆ พงนี้”

“พี่ปกล่าว เดียวก็หนีหายไปอีก คราวนี้ดินไม่ปล่อยไปแล้ว
น้ำ~”

คือผมสงสัยตัวเองมากอะ ว่าทำไมเวลาพูดกับผู้ชายคนนี้
ผมต้องทำเสียงดัดจริต คงเพราะตอนคุยกันครั้งแรกมันทำแบบนี้
ไปแล้วไง พอคุยกันครั้งที่สองที่สาม มันก็ต้องใช้น้ำเสียงเดิม เดียว
เขาจับได้ว่าตอนนั้นตอแหล

“วันนี้มีธุระ”

“...”

พูดแบบนี้ใส่เด็กก็มีมารยาทแบบผม คิดว่าผลจะเป็นไฉนะ ผม
ก็ปล่อยมือจากแขนของเขา แล้วยืนคอดกอยู่ข้างรถนะสิ ถามว่า
เสียใจหรือ ก็ไม่นะ ยังมีเวลาคุยกันอีกเยอะไง ไว้พรงนี้ค่อยไป
ดักร่อนหน้าห้องเรียนของพวกปีสามก็ได้ แต่ต้องตีหน้าเศร้าเล่าความ

เท็จไว้ก่อน เพื่อคะแนนความเห็นใจจะเพิ่มขึ้นสักแต่สักก็ยังดี

ครับ คุณพี่ปอกครับ คุณพี่จะทำอะไรก็ให้เกียรติด้วยรางวัล
ออกสการในมือผมด้วย พี่จะเปิดประตูขึ้นไปนั่งบนรถโดยไม่สนใจ
ดินดินคนเศร้าคนนี้ไม่ได้นะครับ กระชิก กระชิก

ทำไมละ ผมแสดงไม่เนียนอีกแล้วเหวอ ฮวก! พี่ถึงสตาร์ทรถ
ใส่ผมแบบนี้

หิ! อะไรอีกละ ปิดประตูรถแล้ว ก็ขับออกไปสิ ไม่ต้องมายุ่ง
กับเค้าเลย

ผมส่งค้อนให้คนที่ลดกระจกรถลงมาในใจ

“หอยอยู่แถวไหน ไปส่งมัย”

เง้อ! พี่ปอกของบ่าว ใจอ่อนก็ไม่บอก เล่นเอาใจเสียแทบแย่

“ถนนหลั้ม.ชอยสองครับ”

คนฟังขมวดคิ้วกับคำตอบของผม “ทำไมไปอยู่แถวนั้น”

“ก็มันถูกอ่า...” ผมตอบพลางเดินอ้อมมานั่งบนรถ

“แต่แถวนั้นดี ๆ มันเปลี่ยว พวกขี้เหล้าก็เยอะ”

เป็นจริงตามที่พี่เขาพูดทุกประการเลยครับ ตอนแรกที่มาเดิน
เลือกหอย ผมก็ยั้งนะ แต่เพราะมันทำเลไม่ดีไง ราคาเช่าเลยถูกกว่าหอย
ชอยอื่นเป็นครึ่ง “ม.เราอยู่กลางกรุงเทพฯ หอก็มีแต่แพง ๆ ดินไม่มี
เงินจ่ายหรอก”

พี่เขาขับรถอยู่ สายตามองทางข้างหน้า แต่เลิกคิ้วด้วยความ
สงสัย

คือถ้าไม่หันไปมองนี่ ผมก็จะไม่รู้เลยใช่ปะว่าพี่กำลังงออยู่

ด้วยความเป็นคนพูดมาก แถมในรถก็มีแค่เสียงแอร์ ผมเลย
ขยายความแก้เกียบบให้ว่า

“ค่าเทอมมหา’ลัยเราตั้งสามหมื่น ไหนจะค่ากินค่าอยู่อีก ดินไม่มีเงินเหลือพอจ่ายค่าหอแพงๆ หรอกจื่อออ น้าสงสารจั่งดินเนี่ย เพราะโดนไล่ออกจากทีมไง เลยไม่มีรายได้เลย ฮือๆ”

คะแนนความน่าสงสารมาติดลบติดอนกุกฮือๆ นี่แหละ

“ถ้าพี่ปкмาร่วมทีมกับดินน้า~ ปานนี้ดินก็ได้อยู่หอซอยที่เพื่อนในภาคอยู่กันเยอะๆ แล้ว นี่ก็ไม่ว่าต้องกลับดึกบ่อยมัย ถ้ามีรายได้ที่มั่นคงกว่านี้ก็คงดีน้า~ อยากลงแข่งทัวร์นาเมนต์จั่ง อยากมีคนมาช่วยสู้ไปด้วยกันจั่งง”

ไม่ไทรอินไม้ไช้ไฉ่ดิน ต่อให้เล่นบทน่าสงสารขนาดไหนอยู่ ก็ต้องแฝงโฆษณาขายตรงด้วย

“แล้วพ่อแม่ละ ทำไมปล่อยลูก”

“...”

เพราะผมหนึ่งไป พี่เขาเลยขำเลี้งตามอง พวกเราสบตากัน ครู่หนึ่ง ก่อนที่ผมจะเป็นฝ่ายเบือนหน้าหนี

“ดินไม่...”

“ไม่?”

“ดินไม่มีพ่อไม่มีแม่”

“!? ”

ฉับพลันบรรยากาศในรถก็เงียบลงจนผมเริ่มอึดอัด

ผมไม่มีพ่อกับแม่แล้วจริงๆ ตอนม.ปลายผมอาศัยอยู่กับน้าสาว แต่หล่อนกับสามีเป็นข้าราชการครู ไหนจะมีลูกอีกตั้งสามคน ภาระค่าใช้จ่ายของน้าเยอะมากแล้ว ไล่ตั้งอย่างผมเลยได้ค่าขนมแค่เดือนละไม่เท่าไร

“ฮั่นแน่! ใจอ่อนแล้วละซี่ อยากช่วยดินแล้วไฉ่มา~ แต่เมื่อกี้

ไม่นับเนอะ ดินล้อเล่นนน เอาไว้ค่อยไปตื้อใหม่พรุ่งนี้ดีกว่าเน้อ
ดินขอตารางสอนของพี่ปกหน่อยได้มั้ยเอ่ย”

ผมไม่อยากขายตรงมากเกินไป กลัวลูกค้าหนี เลยรีบชวนคุย
เปลี่ยนเรื่อง

ไม่ได้หรอก ไม่ได้ๆ คุณพี่เขาเริ่มทำหน้าที่เครียดแปลกๆ แล้ว
ด้วย เดียวพี่แกหนีไป ผมก็ช่วยนะสิ

“พี่ไม่มีตารางสอน จำเอาไว้ว่าเรียนอะไรตอนไหน”

“อ้อ”

“อาทิตย์หน้าจะมีรับน้องภาค ยังไงปีหนึ่งถึงปีสามก็ต้องเลิก
คำๆ พร้อมกันทุกวัน”

“อ้อ”

“ช่วงนั้นพี่จะไปส่งเราละกัน”

“อ้อ...หือ? เมื่อกี้ว่าอะไรนะ!”

วืออทท?

ผีนกบุญเข้าสิงพี่ปกปราชญ์สุดหล่อแห่งภาควิชาคอมพิวเตอร์
เหวอครับ หน้าพี่แกห่างไกลจากคำว่ามีน้ำใจไปมากโข แต่การกระทำ
ของพี่แกนี่ยิ่งกว่าแม่ชีเทเรซ่า ผมไม่อยากยกมือขึ้นชนน้ำตาเลย แต่
ติดอย่างเดียวคือน้ำตาไม่ได้ไหล จันขอเปลี่ยนเป็นชนเหงื่อให้พี่ปก
พอทูนหัวของบ่าวแทนละกัน

พี่ปกผู้มีจิตใจงดงามครับ น้องดินดินอยากได้พี่มาร่วมทีม
มากเลยครับ

ครี๊ด!

โทรศัพท์ใครดั่งขัดจังหะซาบซึ้งวะ!

อ้อ โทรศัพท์ของพี่ปกนี่เอง

“มีคนโทร.มาครับพี่ปก”

ที่แรกผมก็นั่งมองมือถือที่วางอยู่ตรงช่องวางแก้วข้างเกียร์
เฉย ๆ แต่จนแล้วจนรอดพี่แกก็ไม่รับสายที ผมเลยต้องตก เพราะ
พี่เขาอาจจะมัวจดจ่ออยู่กับการขับรถจนไม่ได้ยิน

“ดูให้หน่อยว่าใครโทร.มา”

“พ่อครับ พ่อพี่โทร.มา”

“รับให้หน่อย บอกว่าขับรถอยู่”

“ได้เหวอ”

“ได้สิ”

ผมไม่ซึ่งใจนานนัก เพราะกลัวปลายสายจะวางไปก่อน พอ
กดรับก็กลั่นใจตอบคู่สนทนาไปว่า

“สวัสดีครับ คือ พี่ปกขับรถอยู่ครับ ถ้ายังงี้เดี๋ยวให้พี่ปกโทร.
กลับ...”

[ไม่เป็นไร ๆ แค่ว่าบอกว่า นัดค่านี้อยากเลิกนะ ฝากบอก
ลูกลุงด้วยนะ]

“ครับ ได้ครับ”

ทำไมผมต้องผงกหัวด้วยวะ สุภาพมากเหวอ คุณโทรศัพท์ที่อยู่
ยังงี้อีกฝ่ายก็ไม่เห็นปะ

“พี่ปก ๆ คุณพ่อฝากบอกว่ายกเลิกนัดวันนี้จะครับ”

ธุระที่พี่แกอ้างก่อนหน้านี้คงเป็นนัดกับคุณพ่อแน่ ๆ แปลว่า
พี่เขาไม่ได้โกหกเพื่อซึ่งหนีผมสินะ

“งั้นเย็นนี้พี่ก็ไม่มีธุระแล้วอะดิ” ผมแก้งงหยอกอีกฝ่าย อยาก
รู้ว่าเขาจะหาเหตุอะไรมาอ้างเพื่อซึ่งหนีผมอีก

แต่ผิดคาดครับ นอกจากพี่ปกจะไม่หนีไปไหน พี่ปกยังกล่าว

อีกว่า

“อืม ตอนแรกเพื่อนัดทานข้าวนะ จั๊นพีไปกินกับดินแทนได้มัย”

“!?”